

שלשים ושש פרק ראשון בריתות

1

מאי קלאמר היינו הך: אלא כי הו' אבינו דקלאמר חסות אינו מכפר אלא על השני ששני משעת הפרשה עד שעת הקרבה ולא שאמר דהו' צינתיים והם ציי למינן יוה"כ דלס המיר דת' קודם יוה"כ וחר צו אחר יוה"כ חו לא מכפר עליה יום הכפורים אחר על ציוריו שמקמי המרתו: *

(ב) בת כהן שנישאת לישראל ואכלה בתרומה
 ממשלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש
 ומיתתה בשריפה ניסת לאחר מן הפסולין
 ממשלמת קרן (ב) וחומש ומיתתה בחנק דברי ר"מ
 וחכמים ואומרים (א) אחת זו ואחת זו משלמת
 (א) הקרן ואינה משלמת החומש ומיתתה בשריפה
 אמר רב יוסף מחלוקת בנתינת שמן המשחה
 ובבשניו דשנין (א) אבל נתינה דעלמא דברי
 הכל כוית גופא תני תנא קמיה דר' אלעזר כל
 ששישנו בסך ישנו בכל (א) ייסק וכל שאינו בסך
 אינו בכל ייסק א"ל שפיר קאמרת לא ייסק כתיב
 וקרי ביה לא ייסק (א) תני רב חנניה קמיה דרבא
 ומנן לכהן גדול שגמול משמן המשחה שעל
 ראשו ונתן על בני גמול מנן (א) שהוא חייב
 ששנאמר יעל בשר אדם לא ייסק א"ל רב אחא
 ובריה דרבא לרב אשי מ"ש מהא דתניא כהן
 ששך (א) בשמן של תרומה בן בתו ישראל
 מתענל בו ואינו חושש א"ל התם (א) ומתו בו כי
 יחללוהו כתיב כיון דחלליה הא איתחיל אבל
 שגבי שמן המשחה כתיב (ב) נור (א) גו' אלהיו
 ועליו שמן המשחה קרייה רחמנא דאע"ג דאיתא
 לא איתחיל: על אלו חייב על דדנו כו':
 קתני חוץ ממטמא מקדש וקדשיו ממאי מפיק
 ליה הכי קתני יחוץ ממטמא מקדש וקדשיו
 שאין מביא אשם תלוי ונתיני נמי חוץ ממי
 ששעבר עליו יום הכיפורים השאין מביא אשם
 ואמר ר"ל כי קתני (א) הויא דאיתיה לחמא
 ורחמנא פטריה עבר עליו יום הכיפורים ליתיה
 (א) לחמא דקא כפר ליה ר' יוחנן אמר
 (ב) במבטמא דקאמר (א) או יום הכיפורים מכפר

ל" סבר מבקש נמי מכפר עליה יום הכיפורים ובפולגותא
רבא אמר מכפרת היכא דאמר לא תיקרב דכולי עלמא
ג' דאמר תיקרב ולא תכפר אבי' אמר אין מכפרת דהא
ה' ממילא י"ו אתי והדר ביה רבא כדתנאי י"ז כולו דהא י"ח
ה' חמא ואשם מכפרין ויוה"כ מכפר מה חמא ואשם
ה' השבין לא אם אמרת י"ח בחמא ואשם י"טאין מכפרין
שונג י"ו והואיל ומכפר על המזיד כשונג מכפר על שבין
י"טאין שבין שונג י" לא שבין מזיד דהא קתני לא אם אמרת
ה' חלב ותפרש קרבן "המזיד דתו" והדר בו הואיל ונדרה
י"טאין חמא ורבא י"ח דאמר י"טאין חמא לא נדרה

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

1. על שר אדם לא יקיר
ומתבטח לו תחשו במה
יקשה הוא קרה יהיה לו
שמואל ל
2. ושמרו את משנתו וכל
ישאו עליו וזה ומהו בו כי
תחלתו א"ל ויקשה:
3. יקרב כנ
לזכר
ולאחי ולאמו
ולאחורו א"ל שיעור אלם במתם
בו יגור אלהיו על ראשו:
4. במדבר ו
א. עמך קרבונו
ב. את חתם קרבונו
א"ל ויקרב א
הוא כי בעשור לרדש
שמעיה וזה הבהיר את שמעיה
יקרש יהיה לכם ועומת אשה
עשיתם והקרבם אשה
יקרב כנ בו
ואל כנ ישאל דבר
למור אתי איש כי
אלהיו וגשא חסא:
5. יקרב כנ בו
טו

נגהות הב"ר

(א) גמ' רבי יוחנן אמר מותניתין
במצעט: (ב) רש"י ד"ה ששאלת
וכו' הדרא לתרוניה ע"כ משתלמ
וכו' כז"ל והד"א: (ג) ד"ה אלף
וכו' צעין הס' ואח"כ מ"ה
חטאת ואשם שאין מכפרין
באשם לאו: (ד) ד"ה אלף כי וכו'
ציתתים והכא צעי למילף
ביוה"כ: (ה) ד"ה מודה רבי
וכו' קאמר הס' ואח"כ מ"ה
בבדיה עצמוד השחור ויה"כ
לאינו:

גליון הש"ס

במ' מרתעגל. ע' כחוצות ל ע"ב
במ" ד"ה מתחייב. וזימא עו
ע"א חד"ה דתנן. ושם פא ע"א
במ" ד"ה זר שבלע. ובמנחות סט
ע"א חד"ה דבלע :

שיטה מקובצת

[illegible]

שנשאל ישראל ואינה משלמת חומש. ללא זרה (א) שחייב לא נתחללה
שאלו ימות צבולה ותנשא לכהן אכולת או אם זרע אין לא הדרר
לדורמה (ב) משלם לכהן: "אש ל"ג: ואינם צדק. ורבי מנחם
לעטמיה דע"ג דמעיקרא לאו זרה היא השמא מיהא זרה היא: (א) ואם
זר: דרשין זר מתחלתו: והכמים.
היינו רבי יהודה בן פלומוס: וצטוו
צטונו. לטעמיה דר"מ משום דליתיה
לסכה: אבל נסיה דעלמא. כגון לא
יתן עליה לבנה לדמח חומש (ב) צבית
לדמי מוחנא לכהן את הקדש והקרא
(ג) וצטו מפראש פסח לא יסח (ד) וצטו
צבית מנא (מנחות נט:) לא יסח פסח

מסורת הש"ס

[illegible]

ספ רש"י

[illegible]

דא' הדר ביה בתר יום הכיפורים בעי' לאתויי' אשם תלו
האומר ^י לא יתכפר לי חטאתי אביי אמר אינה מכפרת
לא פליגי דלא מכפרת דכתיב יִקְרִיב אוֹתוֹ לְרִצּוֹנוֹ כִּי פִי
אמר לא תכפר רבא אמר מכפרת כיון דאמר תיקרב כפ
הכיפורים מכפר על שבין ועל שאין שבין ודין הוא ^י ו
יֵאֵין מִכְּפָרִין אֵלֶּא עַל הַשִּׁבְרִי אָפֵי יוה"כ אין מכפר אלא
על המזיד כשונג ^י תאמר ביוה"כ שמכפר על המזיד
ועל שאין שבין ת"ל ^י אך ^י חלק מאי שבין ושאין שבין
בחסאת ואשם כו' אלא כי הא דעולא א"ר יוחנן ^י ו
ידחה ^י נהי דאידחי קרבן גברא בר כפרה הוא אלא ע
עלי חטאתי ש"מ ורמינהו ^י יכול לא יהא יום הכפורים
מקרא קודש לא נתענה בו ועשה בו מלאכה ולא ^י ק
^י ויה"כ הוא מ"מ ותרייהו סתם סיפרא הוא קשיין אהד
רבי אליבא דרידה דתניא ^י רבי אומר כל עשירות שבת
חזין מפורק עול ומגלה פנים בתורה ומפר ברית בשר ש
^י רבא אמר הא והא רבי אליבא דנפשיה ומודה רבי
בת דיוה"כ לרבי כיון דבכל שעתא ושעתא מכפר
כולי ליליא ובהדי עמוד השחר מית דלא ^י הוה ימא
לה ומאי קושיא דילמא בהדי דקאכל נהמא חנקתיה א
הי נמי דעבד עבידתה סמוך לשקיעת החמה ^י א נג
אוי ר' שחבת בימא דלכפר ליה ^י ולא חתמי אומרמי
שמעו ליה עקיבא דתני כעל אש כתי ידעוני אומרמי
מעשה מנרף נמי לית ביה חטאת ת"ר ^י מנרף מבית
חטאו וכללא הוא כל היכא דכתיב ביה כרת מייתי

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

(f) נראה דל"ל דכתיב ציה נמי כי ערוחק הגה וילפינן הגה מהתם והוי כמו דכתיב ציה נמי וזימה וכתיב צשריפה וכו'.

ס' לחצוצין חייב: אף קנה בשם מחציתו חמשים ומאתים. כלומר דכולה חמש מאות והוו להו תרי אלפין: ואימא הכי נמי. נימא תרין אלפין: כדכד כבד. מתקל במתקל דהיינו עין בעין: ואת אמרת בהכרע. כלומר שהיה שוקל ההכרעות א"כ לבד לידע כמה הכרע יש בהן אלא מדכתיב וזה המקום יודע מה משקלן אלמא דאית ליה הכרע לכל שקל: אמר לך אביי רב יהודה דאית ליה הכרע יליף מהכא דסבר קנמון בשם